

rigtigt, dersom man havde havt dette for Die, den Gang Finantslovsforslaget blev vedtaget i den Skikkelse, hvori det er bragt ind til os; thi da vilde den Vanskelighed, hvori vi nu staa, jo ikke være indtraadt, og da vilde formodentlig Ordfø-
 ren for Hans Majestæts loyale Opposition i det andet Thing neppe have sendt os Finantsloven med den Antydning, at, dersom Regjeringen og dens Venner „gaa fra denne 3die Behandling af Finantsloven med den Forventning, at vi i Februar Maaned skulle komme ind paa det Kvantsvise, paa at slaa af paa et og andet Punkt paa Finantsloven og saa blive gode Venner igjen for en lang Tid, saa tror jeg, at man tager fejl.“
 Jeg antager nu forøvrigt, at Pointen i denne Udtalelse ligger i „Februar Maaned“, og jeg har altsaa det Haab, at man i Marts Maaned dog kunde komme ind paa det Kvantsvise; men selv om det ikke skulde være Tilfældet, anser jeg det dog for at være vanskeligt at forene med den Land og Lanke, hvori vor Forfatning er givet, at man paa Forhaand, naar man sender et Lovforslag ind til det andet Thing, afviser Overenskomstens Dei og tilkjendegiver, at ingen Forandring i det Lovforslag, der er vedtaget, skal finde Sted.
 Jeg tror, at man ved at anbefale en saadan Fremgangsmaade bidrager til at skabe meget urigtige Forestillinger rundt om i Befolkningen om det ene Things Myndighed, Noget, som maa vække en begrundet Modstand af det andet Thing. — Den Finantslov, som vi nu have faaet herind, har vist med god Føie faaet Karakteren „umulig“. Det har iøvrigt aldeles ikke overrasket mig, at dette vilde blive Tilfældet; thi den Eftergivenhed og Hjælpelighed og Hjælpelighed, der har vist sig, ikke blot fra Regjeringens Side, men ogsaa fra Landstingets Side, til at imødekomme det andet Thing saaledes, at man har kunnet hulle sig igennem de foregaaende Aar med en mere eller mindre taalelig Finantslov, og endog engang har maattet købe Taaleligheden ved at sælge et Ministerium, har naturligvis maattet føre videre og videre i de Forordninger, der fra det andet Things Side stilles med Hensyn til dets Raadighed over, hvorledes Finantsloven skal se ud. Det har derfor været mig velgjørende, og jeg tror, at det har vundet Alles Paaskjønnelse her i Thinget, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger) i sit Foredrag igaar saa fylbdigt, saa rigtigt, saa retfærdigt og saa forsonligt har udtalt sig om Landstingets Stilling til Forfatningen og Landstingets Forhold til det andet Thing med Hensyn til Finantslovsforslagets Vedtagelse. Kun til et eneste

Punkt af dette Foredrag vil jeg tillade mig at knytte en Bemærkning. Den høitærede Taler ytrede, at Landstingets Standpunkt skulde være det traditionelle, det gode gamle Standpunkt, hvorpaa Landstinget hidtil havde staaet; men det traditionelle Standpunkt har jo meget væsentlig været betegnet ved, at Landstinget har hjulpet Regjeringen igennem de Vanskeligheder og Hindringer, der vare optaarne i det andet Thing mod de Bevillinger, som Regjeringen ønskede, og Landstinget har ikke været tilbøjeligt til paa egen Haand, efter eget Initiativ at indsætte og fastholde Bevillinger, som Regjeringen ikke har ønsket eller fastholdt med Bestemthed. Jeg gjør denne Bemærkning, fordi jeg igaar af den ærede Conseilpræsidents Udtalelser modtog det Indtryk, at der var Punkter paa dette Finantslovsforslag — de af det ærede Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) nævnte — som vare aldeles uantagelige. Der var dernæst naturligvis ogsaa en Del Poster, hvor en Forandring kunde finde Sted, og en Del Poster, som vare strøgne, hvor en Gjenindsættelse maatte foregaa, og den ærede Conseilpræsident bemærkede da, at blandt de strøgne Poster, som det kunde være ønskeligt at faae gjenindsatte, vare Udgifterne til Forsvarsvæsenet. Jeg maa nu tilstaa, at den Orden, hvori disse Mangler ved Finantslovsforslaget fremtraadte i den ærede Ministers Foredrag, ikke var ganske fyldestgjørende for mig. Jeg havde troet, at allerførst vilde det være fremkommet, at de Forsvarsudgifter, som vare blevne strøgne, maatte gjenindsættes. Jeg erkjender ganske vist, at de vilde være væsentlige og den formelle Betydning, som iøvrigt blev gjort gjældende med Hensyn til de Forslag, der bleve betegne som uantagelige; men jeg fandt, at der var en større Kjærlighed, end der i det Mindste behagede mit Temperament, i den Maade, hvorpaa dette Ønske om Forsvarsudgifterne kom tilsidt. Den høitærede Minister har nylig ved en Leilighed i det andet Thing udtalt, at han erkjendte, at ethvert Medlem i Representationen var berettiget til at betragte en enkelt Sag saaledes som Hovedsagen, at hans Stilling til det Øvrige var afhængig deraf, og jeg vil aabent bekjende, at for mig staaer det som den allerførste Hovedsag, at de tarvelige Forsvarsbevillinger, hvortil Ministeriet paa denne Finantslov ved Forelæggelsen i Folkethinget har indskrænket sig, dog maa komme frem, og jeg forstaaer ikke, hvorledes det ikke maa være faaet Representationen som Regjeringen en Væresag dog i det Mindste at gjøre denne Smule for vort Lands Forsvar. Jeg skal i den Henseende